

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Узп 577/2012
13.05.2013. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Снежане Живковић, председника већа, Вере Пешић и Олге Ђуричић, чланова већа, са саветником Горданом Богдановић, као записничарем, одлучујући по захтеву М.С. из Б., поднетом преко пуномоћника З.Ж., адвоката из Б., за преиспитивање судске одлуке – пресуде Управног суда 17 У. 33/12 од 02.10.2012. године, уз учешће противних странака: Градског већа Града Београда и Н.С.и Љ.М., обе из Б., чији је заједнички пуномоћник Р.А., адвокат из Б., у предмету грађевинском, у нејавној седници већа одржаној дана 13.05.2013. године, донео је

П Р Е С У Д У

Захтев се ОДБИЈА. О б р а з л о ж е њ е

Побијаном пресудом у ставу првом диспозитива уважена је тужба Н.С. и Љ.М. и поништено решење Градског већа Града Београда број 351-1751/11-ГВ од 08.12.2011. године, а у ставу другом диспозитива одбијена је жалба М.С. из Б. изјављена против решења Секретаријата за послове легализације објекта Градске управе Града Београда – Сектор за подручје општина Стари Град, Врачар, Савски Венац и Звездара XXXI-10 број 351.21-111361/10 од 20.07.2011. године.

Поништеним решењем Градског већа Града Београда од 08.12.2011. године у ставу 1 диспозитива усваја се жалба М.С. из Б. и поништава решење Секретаријата за послове легализације објекта Градске управе Града Београда – Сектор за подручје општина Стари Град, Врачар, Савски Венац и Звездара XXXI-10 број 351.21-111361/10 од 20.07.2011. године, којим је одбијен њен захтев за накнадно издавање грађевинске и употребне дозволе за изградњу пословног објекта у улици ... у Београду на катастарским парцелама ..., ... и ... КО Савски Венац. У ставу 2 диспозитива решења Градског већа Града Београда предмет се враћа првостепеном органу на поновни поступак и одлучивање.

У захтеву за преиспитивање побијане пресуде подносилац истиче да је захтев за легализацију предметног објекта поднела у 2003. години, у време када је био на снази Закон о планирању и изградњи ("Сл. гласник РС" 47/03), и да је уз захтев приложила све доказе прописане чланом 160. тог закона. Указује на одредбу члана 193. став 1. тачка 1. Закона о планирању и изградњи ("Сл. гласник РС" 72/09... 24/11), којој је супротно правно схватање Управног суда да је питање власништва на земљишту требало да се расправи пре подношења захтева за легализацију. Сматра да је у побијаној пресуди термин "расправи" нејасан и да није означен пропис који обавезује на такво поступање. Наглашава да је Општини Савски Венац поднела захтев за утврђивање земљишта за редовну употребу стамбено-пословног објекта и формирање грађевинске парцеле, који је прослеђен Секретаријату за имовинско-правне послове и грађевинску инспекцију Града Београда, али још увек није одлучено по том захтеву. Како без те одлуке није могуће решити захтев за легализацију, сматра да је правилно првостепени орган прекинуо поступак легализације до окончања парнице по противтужби подносиоца. Такође, наводи да "расправљање" власништва на земљишту у државној својини Републике Србије никада није представљало предуслов за легализацију, као и да све до пријема тужбе за рушење објекта од 11.09.2009. године, у предмету Првог основног суда у Београду, подносилац није ни знала за права тужиља Н.С. и Љ.М. на спорном земљишту, на које су оне по основу решења о наслеђивању уписале своје право у катастру тек 2008. године – 26 година после изградње објекта чија се легализација тражи. Истиче да је противтужбом, која је издвојена у посебан предмет, тражила утврђење сусвојине на предметном делу парцеле и да се сходно члану 193. став 1. тачка 1. Закона о планирању и изградњи, као доказ о решеним имовинско-правним односима на грађевинском земљишту у својини другог лица сматра правноснажна судска одлука којом је утврђено право својине на земљишту, па је правилно другостепени орган прекинуо поступак легализације. Сматра да је побијана пресуда донета уз повреду закона и правила поступка, јер је подносилац захтева поднела све доказе о решеним имовинско-правним односима, с обзиром да је објекат који је предмет легализације купила од лица које је имало уговор о закупу тог земљишта, па предлаже да Врховни касациони суд преиначи побијану одлуку и одбије тужбу.

У одговору на захтев противна странка Градско веће Града Београда истиче да је при одлучивању о жалби утврђено да је ожалбено решење донето пре окончања судског спора који се води пред Првим основним судом у Београду и који се односи на непокретност која је предмет легализације и представља

основним судом у Београду и који се односи на непокретност која је предмет легализације и представља претходно питање без чијег решења се не може решити конкретна управна ствар. Предлаже да суд уважи захтев и преиначи побијану пресуду.

У одговору на захтев Н.С. и Љ.М., истичу да су неосновани наводи да није решено по захтеву М.С. за одређивање земљишта за редовну употребу и конверзију права коришћења на том земљишту у право својине, будући да је тај захтев одбијен решењем Републичког геодетског завода – Службе за катастар непокретности Београд 2 од 09.04.2010. године. То решење је потврђено у поступку по жалби, а затим и у управном спору где је одбијена њена тужба против другостепеног решења. Сматрају да је побијаном пресудом правилно одлучено и предлажу да Врховни касациони суд одбије захтев.

Поступајући по поднетом захтеву и испитујући побијану пресуду у границама захтева, у смислу члана 54. Закона о управним споровима ("Сл. гласник РС" број 111/09), Врховни касациони суд је нашао:

Захтев је неоснован.

Према образложењу побијане пресуде Управни суд је поништио оспорено решење и донео одлуку као у ставу првом диспозитива јер је нашао да је погрешно становиште туженог да парница, која се води по противтужби М.С. ради утврђења права својине по основу одржаја на земљишту где се налази објекат чија се легализација тражи, представља претходно питање у смислу члана 134. став 1. Закона о општем управном поступку и да је разлог за прекид поступка. По оцени Управног суда, питање власништва на земљишту се морало расправити пре подношења захтева за легализацију, тако да је првостепено решење правилно и на закону засновано, а оспорено решење супротно наведеном члану 134. став 1. Закона о општем управном поступку.

Одлуку у ставу другом диспозитива побијане пресуде Управни суд је донео на основу члана 43. став 1. Закона о управним споровима решавајући у спору пуне јурисдикције тако што је жалбу против првостепеног решења одбио као неосновану, налазећи да је правилно одлучио првостепени орган када је применом члана 195. ст. 2. и 3. Закона о планирању и изградњи одбио захтев М.С. за легализацију.

Оцењујући законитост побијане пресуде Врховни касациони суд налази да је пресуда донета без повреде правила поступка и уз правилну примену материјалног права на чињенично стање утврђено извођењем доказа на усменој јавној расправи одржаној дана 02.10.2012. године пред Управним судом. Ово са разлога што из списка произлази да је М.С. дана 04.11.2003. године поднела захтев ГО Савски Венац за накнадно издавање грађевинске и употребне дозволе за изградњу предметног објекта, али до окончања поступка пред првостепеним органом, као и до окончања поступка у овом управном спору, није доставила доказ о праву својине односно закупа на земљишту на коме се налази објекат чија се легализација тражи, као ни доказ да су решени имовинскоправни односи у смислу члана 193. став 1, 188. и 189. Закона о планирању и изградњи, па је основано Управни суд нашао да је правилно одлучено првостепеним решењем.

Врховни касациони суд је ценио наводе захтева да су побијаном пресудом повређени закон и правила поступка, јер је подносилац захтева поднела све доказе о решеним имовинско-правним односима с обзиром да је објекат купила од лица које је имало уговор о закупу тог земљишта, па је нашао да су неосновани. Ово стога што су према препису листа непокретности за катастарске парцеле на којима се налази спорни објекат као корисници земљишта уписана друга лица и то: за кп. 20696/1 КО Савски Венац М.Љ. и С.Н.; за кп. 20693/1 КО Савски Венац као корисник земљишта уписана је Општина Савски Венац, а за кп. 20692/2 КО Савски Венац као корисници су уписани Град Београд, М.Д. и М.М.. Код оваквог чињеничног стања, по оцени Врховног касационог суда, неосновано подносилац захтева истиче да је уз захтев за легализацију свог пословног објекта поднела доказе о решеним имовинско-правним односима.

Поред тога, наводи захтева су противречни стању у списима, као и другим наводима захтева којима се истиче да је М.С. противтужбом код Првог основног суда у Београду тражила утврђење сусвојине на делу земљишта на коме је изграђен спорни објекат и које служи за његову редовну употребу, што указује да имовинско-правни односи на земљишту нису решени, а из чега се може закључити да је основано у образложењу првостепеног решења истакнуто да подносилац захтева за легализацију није доставила доказ о праву својине односно закупа на грађевинском земљишту.

Имајући у виду да је чланом 189. став 1. Закона о планирању и изградњи ("Сл. гласник РС" 72/09... 24/11), између осталог, прописано да се уз захтев за накнадно издавање грађевинске дозволе за пословне објекте подноси доказ о праву својине, односно закупа на грађевинском земљишту, правилна је оцена Управног суда да је питање власништва на земљишту требало расправити пре подношења тог захтева и да постојање парнице по противтужби М.С. не представља претходно питање у смислу члана 134. став 1. Закона о општем управном поступку.

Са изнетих разлога, налазећи да код изнетог чињеничног и правног стања ни остали наводи захтева не могу довести до другачије одлуке суда по поднетом захтеву, Врховни касациони суд је на основу члана 55. став 1. Закона о управним споровима одлучио као у диспозитиву.

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ КАСАЦИОНОМ СУДУ

дана 13.05.2013. године, Узп 577/2012

Записничар,

Гордана Богдановић,с.р.

Председник већа - судија

Снежана Живковић,с.р.